

«Αν δεν πεθάνουν πρώτα οι γονείς μου, δεν ξέρω αν μου επιτρέπεται να ζήσω...» (Δρ. Γρηγόρης Βασιλειάδης, Ψυχολόγος - Ψυχοθεραπευτής)

/ [Πεμπουσία](#)

Δεν μου το είπε ακριβώς έτσι, αλλά ευθέως το υπονόησε, στην χθεσινή μας συνεδρία: «Δεν αντέχω άλλο... Περιμένω να πεθάνουν οι γονείς μου, μήπως έτσι επιτέλους ελευθερωθώ!...». Κι εγώ δεν της το είπα έτσι, αλλά το σκέφτηκα: «Αν δεν σκοτώσεις -συμβολικά μιλώντας- πρώτη την μάνα σου, σίγουρα θα σε σκοτώσει αυτή. Μάταια θα περιμένεις να πεθάνει για να ζήσεις. Άλλωστε πόσο αφορά έναν νεκρό ο θάνατος κάποιου άλλου; Τι επίδραση μπορεί να έχει σ' αυτόν ένας άλλος θάνατος;

Αν δεν πεις ένα ηχηρό εσωτερικό «όχι!» στον δράκο της συνεξάρτησής σου από την μητέρα σου, αυτός θα σου κατατρώγει τα σπλάχνα. Πρόσεξε: Όχι η φυσική σου μητέρα, αλλά η εσωτερική σου ανάγκη να παλινδρομείς στην πρώιμη φάση της εξάρτησής σου από κείνη, δηλαδή η αμφιθυμία σου να αυτονομηθείς ψυχικά είναι

αυτή που θα σου «κλέβει» την δύναμη. Το «σύμπλεγμα της Μητέρας θα τρέφεται από την ενδοτικότητα σου στην επανάπαυση της υποτελούς σου θέλησης και θα παίρνει ολοένα και μεγαλύτερη δύναμη μέσα σου. Θα υπονομεύει κάθε επιθυμία σου για αυτοπραγμάτωση, κάθε υγιή ανάγκη σου για αυτοδιάθεση και αυθεντική προσφορά στους άλλους από μια θέση αγαπητικής επάρκειας.

Αν χρησιμοποιείς τους υπερπροστατευτικούς, ανεπαρκείς, η ακόμα και κακοποιητικούς σου γονείς σαν πάτημα για να μην κοιτάξεις κατάματα τον βαθύ σου φόβο ψυχικά να μεγαλώσεις, άθελά σου θα συμβάλλεις όλο και περισσότερο στο γιγάντεμα της υπαρξιακής σου αγωνίας. Ενόσω οι υπαρξιακές σου εκκρεμότητες θα συσσωρεύονται στην ψυχή σου, εσύ θα μεγαλώνεις ηλικιακά, και οι πιθανότητες να αποτινάξεις τους εσωτερικούς σου ζυγούς -και ενεργειακά μιλώντας- θα λιγοστεύουν.

Κι εσύ, με πρόσχημα την καλοσύνη σου και την ηθικά νομιμοποιημένη απόδοση τιμής στους γονείς σου, ολοένα και περισσότερο θα υπεκφεύγεις τις εκκρεμότητες, αφήνοντάς τες να ζουν πάντα μέσα σου σαν ανέγγιχτα από την αυθεντική σου σχέση μαζί τους φαντάσματα. Αν δεν αντιμετωπίσεις τα εντός σου φαντάσματα, πραγματικά στο λέω, δεν θα ελευθερωθείς, αλλά ούτε και τους γονείς σου που πονάνε από τα δικά τους, θα τους ελευθερώσεις...».

Πολύ συχνά σήμερα οι θεραπευόμενοι διανοητικοποιώντας τα συναισθήματα τους - ιδίως τα πιο αρνητικά και απειλητικά για την αυτοεικόνα τους - αφαιμάζουν και στεγνώνουν απ' τους χυμούς της την επιθυμία τους. Εξασθενούν και δυναμιτίζουν για παράδειγμα τον θυμό τους και την θεραπευτική του προοπτική.

Μιλώντας με όρους ψυχολογικούς για γεγονότα που κινητοποιούν έντονα και πρωτογενή συναισθήματα και ερμηνεύοντάς τα, αποσυνδέονται από την δυναμική τους. Τα καθιστούν αδρανή, ανενεργά και σαν «τσίχλα» αυτάρεσκα, επαναλαμβανόμενα και χωρίς επίγνωση τα αναμασάνε. Και καθώς τα μηρυκάζουν συνδυάζουν την υπακοή σε μια νευρωτική ηθικότητα, δηλαδή το βόλεμα της απάθειας του «καλού παιδιού» με την αυτογνωστική αντιπαραγωγικότητα:

Έχουν δηλαδή την λανθασμένη εντύπωση πως επειδή χρησιμοποιούν ψυχολογική ορολογία είναι και αυτονόητο πως γνωρίζουν και είναι σε επαφή με την προθετικότητά τους, ενώ, στην πραγματικότητα, παραμένουν ανέγγιχτοι από την εσωτερική τους επιθυμία για αλλαγή.

Κάθονται χωρίς να το ξέρουν και «κλωσάνε» κλούβια αυγά.

Παρατήρηση: ο Δρ. Γρηγόρης Βασιλειάδης είναι δημιουργός της ιστοσελίδας www.aftognosia.gr. Το παρόν κείμενο είναι το δεύτερο και τελευταίο μέρος του άρθρου: «Στάδια ψυχο-κοινωνικής ανάπτυξης & συμβουλές από τον Ψυχολόγο προς τους γονείς»